

Burgdorf (KF):

Jeg mener i modsætning til ministeren, at det må være et statsanliggende, som jeg har påpeget adskillige gange. Netop i den situation, vi er i, kunne den slags arbejde udmærket udføres. Jeg vil gerne have et ganske konkret svar fra ministeren. Er det et ja eller et nej?

Ministeren for offentlige arbejder (Damsgaard):

Man skal jo aldrig være så kategorisk, men jeg har prøvet på at argumentere for, at det er et arbejde, som kommune og amt først og fremmest burde tage sig af. Noget helt andet gælder, når vi kommer til stormflodsområderne; så er det naturligt, at staten skal være med i det. Men indtil videre er jeg af den opfattelse, at det må kommunerne klare. Sig det til dem dernede!

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Brusvang (CD) til indenrigsministeren:

„Hvilken mulighed for indsigt og kontrol har ministeren med prisudviklingen, for så vidt angår læge- og tandlægebehandling, herunder specialistbehandling, og finder ministeren, at denne indsigt og kontrol er tilstrækkelig, når der henses til størrelsen af de honorarer, der rent faktisk udskrives af læger og tandlæger, herunder specialister?“ (Spm. nr. 60).

Skriftlig begrundelse.

Det er formentlig almindeligt accepteret af befolkningen, at læger og tandlæger har en lang og dyr (dog i ikke uvæsentlig grad statsfinansieret) uddannelse bag sig, og at de nødvendigvis må anskaffe dyre instrumenter m. v. Alligevel føler patienterne ofte, at der — selv under hensyntagen hertil — ikke altid er noget rimeligt forhold mellem honorarets størrelse og indsatsen; dette gælder ikke mindst ved kortvarige, måske endog ret enkle behandlinger og undersøgel-

ser. Der opstår derfor — måske til dels med urette — mistanke om, at der f. eks. i forbindelse med lægevagtsordninger el. lign. opnås indtægter af en sådan størrelse, at det ikke er samfundsmæssigt rimeligt.

Af betydning for bedømmelsen af disse forhold vil det naturligvis være konkret at vide, hvorvidt indkomstudviklingen for læger og tandlæger, herunder specialister, i de senere år har fulgt den almindelige indkomstudvikling her i landet eller ligger langt over denne.

Det spiller sikkert også en stor rolle for patienterne, at de normalt ikke på forhånd har nogen praktisk mulighed for at vide, hvad en lægetilkaldelse vil koste. Taksterne er ikke almindeligt kendt og varierer tilsyneladende stærkt efter lokale forhold. Mere information kunne være ønskelig.

Specielt vedrørende tandregulering bemærkes, at udgifterne hertil er meget høje, ofte flere tusinde kroner. Disse udgifter rammer de enkelte familier helt tilfældigt, og refusionsreglerne er vidt forskellige fra kommune til kommune.

Som konkret eksempel for lægers vedkommende henvises til udstedelse af en regning på 452,50 kr. til regnskabschef Juul Thomsen, Helsingør, for et kortvarigt lægebesøg en søndag nat, jfr. Frederiksborg Amts Avis for mandag den 28. oktober 1974.

Brusvang (CD):

Når jeg har bragt spørgsmålet om honorarer til læger og tandlæger og speciallæger op her i folketinget, er formålet naturligvis at få klarlagt, hvilken indsigt og hvilken kontrol det offentlige har på dette område, og herunder om vedkommende ansvarlige minister føler, at dette indseende og denne kontrol er tilstrækkelig.

Der er derimod ikke tale om fra min side, at jeg på nogen måde vil forsøge at grave grøfter; der er ikke tale om at lægge hverken lægestanden eller tandlægestanden for had. Det er min egen opfattelse, at der ikke generelt er tale om urimelige honorarer, men at